

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰνύπτου γράσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέηποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 34

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἄν εἶχαν μάλιστα ἔλκηθρο μὲ σκύλους ἢ ρέννους, σὰν αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ κάτοικοι τῶν βορεινῶν χωρῶν, θὰ περνοῦσαν τὴν λίμνην σὲ λίγες ὥρες, θάκοβαν ὅσα ξύλα ἤθελαν καὶ θὰ τὰ κουβαλοῦσαν στὴ σπηλιά μὲ μεγάλη εὐκολία. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν οὔτε ἔλκηθρα οὔτε ζῶα. Καὶ δὲν θάκοβαν παρὰ ὅσα ξύλα θὰ μπορούσαν νὰ κουβαλήσουν.

Τότε ὅμως ἦρθε τοῦ Μόκου μιὰ καλὴ ιδέα.

— Κάνουμε ἀμάξι τὸ μεγάλο τραπέζι; ἐπρότεινε.

Τὸ παραδέχθηκαν. Τὸ τραπέζι ἐκεῖνο εἶχε μᾶκρος δώδεκα πόδια καὶ πλάτος τέσσερα. Δὲν εἶχαν λοιπὸν παρὰ νὰ τὸ ἀναποδογυρίσουν, γιὰ νὰ τὸ κάμουν ἀμάξι εὐρύχωρο, ποὺ εὐκολὰ θὰ μπορούσαν νὰ τὸ σέρνουν ἀπάνω στὸν πάγο.

Αὐτὸ ἔγινε. Τέσσερις ἀπὸ τοὺς μεγάλους ζεύχθηκαν στὸ αὐτοσχέδιο φορτηγὸ καὶ ξεκίνησαν κατὰ τὴς ὁκτώ.

Οἱ μικροί, μὲ τὴς μύτες κόκκινες ἀπὸ τὸ κρύο, ἔτρεχαν καὶ σκιρτοῦσαν δλόγυρα σὰ σκυλάκια. Ἀλλωστε ὁ Πιστὸς τοὺς ἔδινε τὸ παρράδειγμα. Κι' ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ παιδάκια, ποὺ ἦταν γεμάτα ζωὴ καὶ υγεία.

Ἀπὸ τὴ σπηλιά ὡς τὸ δάσος ἡ ἀπόστασις ἦταν μισὸ μίλλι. Ἐφτασαν γρήγορα, ἔκοψαν ξύλα χοντρά καὶ φόρτωσαν τὰμάξι. Τὸ πετρωμένο χιονόστρωμα ἦταν τόσο ὀλισθηρὸ, ὥστε τ' ἀμάξι ἔτρεχε χωρὶς νὰ κοπιᾶζουσιν ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἔσερναν. Ἔτσι μπόρεσαν νὰ κάμουν δυὸ δρόμους ὡς τὸ μεσημέρι.

Μετὰ τὸ γεῦμα ξανάρχισαν τὴν ἐργασία. Δὲν ἐσταμάτησαν παρὰ ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώνῃ. Ἦταν ἔλοι κουρασμένοι. Κι' ἀφοῦ ἀναπαύθηκαν λίγο, ἔκοψαν τὰ ξύλα,

τὰ ἔσχισαν καὶ τὰβαλαν στὴν ἀποθήκη. Ἐπειτα ἔφαγαν καὶ πλάγιασαν.

Ἐξῆς μέρες τ' ἀμάξι κουβαλοῦσε καυσόξυλα, καὶ ἐπειδὴ ἡ σπηλιά δὲν τὰ χωροῦσε, πιά ἐστίδισαν ἓνα μεγάλο μέρος ἀπέξω.

Τὴν πρώτη ἐβδομάδα τοῦ Αὐγούστου τὸ θερμόμετρο κατέβηκε στοὺς εἰκοσιεπτὰ βαθμούς. Τόσο κρύο ἔκανε, ὥστε ἅμα ἔδωαινε κανεὶς ἔξω, πάγωνε ἡ ἀναπνοή του. Κι' ὅταν τὸ χέρι ἄγγιζε μέταλλο, αἰσθανόταν κάψιμο σὰ νὰγγιζε φωτιά.

Δεκαπέντε μέρες τὰ παιδιὰ ὑπέφεραν πολὺ. Ἀλλὰ οὔτε τώρα δὲν ἀρρώστησε σοβαρὰ κανένας.

Στὴς 16 Αὐγούστου ὁ καιρὸς κάπως

καλυτέρευε. Τὸ θερμόμετρο ἀνέβηκε πάλι στοὺς δώδεκα βαθμούς — πάντα, ἐννοεῖται, κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Μπριὰν κι' οἱ λοιποὶ μεγάλοι ἔβλησαν τότε νὰ κάμουν μιὰν ἐκδρομὴ ὡς τὴν ἀκτὴ ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ Σλώγι.

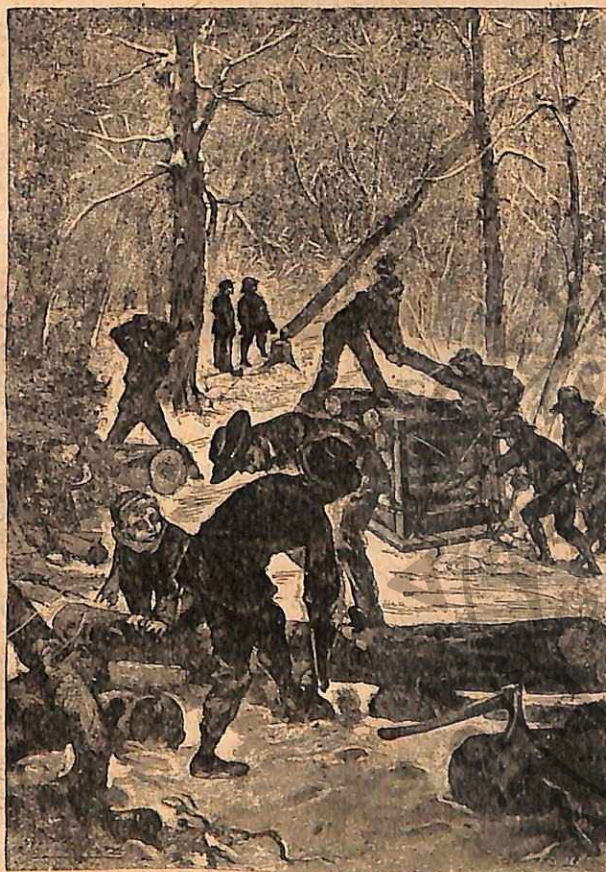
Ἄν ξεκίνοῦσαν πρῶτ', μπορούσαν νὰ γυρίσουν τὴν ἴδια μέρα.

Ἦθελαν προπάντων νὰ ἰδοῦν μὴν ξεσχίσθηκε ἡ σημαία ἀπὸ τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους, γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλη, κι' ἀκόμα νὰ καρφώσουν μιὰ πινακίδα ποὺ νὰ λέγῃ ποῦ βρισκόταν ἡ σπηλιά, ἂν τυχὸν κανένα περαστικὸ καράβι, βλέποντας τὴν σημαία, ἀποβίδαζε ναύτες γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔδωσε τὴν συγκατάθεσή του. Τοὺς σύστησε μόνον νὰ γυρίσουν πρὶν νυχτώσει. Κι' ἡ μικρὴ συνοδεία ξεκίνησε στὴς 19 Αὐγούστου πρὶν ἀπ' τὴν ἀνατολή. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς κι' ἓνα πρωτὸνὸ φεγγαράκι, στὸ τελευταῖο τοῦ τέταρτο, φώτιζε ἀκόμα μὲ τὴς χλωμές τοῦ ἀκτίνες. Δρόμος ἔξῃ μίλια δὲν ἦταν πρᾶγμα σπουδαῖο γιὰ πόδια τόσο καὶρο ξεκούραστα, καὶ μάλιστα πόδια ἐφηβικά.

Ὁ βάλτος ἦταν παγωμένος, ὥστε δὲν χρειάστηκε νὰ κάμουν τὸ γύρο. Κατὰ τὴς 9 βρέθηκαν στὴν ἀκτὴ. Ἀναπαύθηκαν λίγο, ἔφαγαν πολὺ κι' ὕστερα ἐξερεύνησαν τὴν ἀκτὴ σ' ὅλο τῆς τὸ μᾶκρος. Τ' ἀπομεινάρια τοῦ πλοίου δὲν φαίνονταν καθόλου, γιατί ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος σκεπαζόταν ἀπὸ χιονόστρωμα τρία πόδια βαθύ. Ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη ὅπως πάντα. Ἡ σημαία ὅμως εἶχε κουρελιασθῇ. Ὁ Βάξτερ ὕψωσε στὸ κοντάρι μιὰν ἄλλη καὶ ἀρφωσε μιὰ πινακίδα ποὺ ἔδινε «τὴ διεύθυνσή τους», δηλαδὴ τὴ θέσιν τῆς σπηλιάς.

Κατὰ τὴς 2 ξαναπῆραν τὴν ἀριστερὴν ὁχτὴ τοῦ ποταμοῦ καὶ στὴς 4 ἐφθάσαν στὴν «ἀποικία». Ὁ Δόνιφαν εἶχε σκοτώσει στὸ δρόμο κάμποσα πουλιά· κι' ἐπειδὴ

«Μετὰ τὸ γεῦμα ξανάρχισαν τὴν ἐργασίαν.» (Σελ. 217, στ. α'.)

στο παραθαλάσσι, κοντά στη θέση του ναυαγίου, είχαν ιδεί πολλές φώκες, αποφάσισαν να πάνε καμμιά μέρα, όταν θα τὸ συγχωρούσε ὁ καιρὸς, νὰ τὶς κυνηγήσουν.

Τὴν τελευταία ἐβδομάδα τοῦ Αὐγούστου καὶ τὴν πρώτη τοῦ Σεπτεμβρίου, οἱ θαλάσσιοι ἀνέμοι δυνάμωσαν κι' ὑψώθηκαν σημαντικὰ ἢ θερμοκρασία. Τὰ χιόνια ἄρχισαν νὰ λιώνουν κι' ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἔσπαζε μὲ κρότους φοβεροὺς. Ἀπὸ τὴ λίμνη, οἱ πάγοι, ὅσοι δὲν ἔλυσαν, παρασύρθηκαν πρὸς τὸ ποτάμι, συσσωρεύθηκαν καὶ σχημάτισαν ἓνα διάφραγμα, πού διαλύθηκε μόλις στὶς 10 τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἔτσι πέρασε κι' ὁ χειμῶνας.

Τὰ μαθήματα ἐξακολούθουν, τὸ πρόγραμμα ἐφαρμοζόταν αὐστηρά. τὰ παιδιά ἔδειχναν πειθαρχία. Ὁ Γόρδων ἦταν εὐχαριστήμενος. Μόνο τὸν Δόλη ἀναγκάστηκε μιὰ φορά νὰ τὸν τιμωρήσῃ παραδειγματικά. Γιατὶ συχνὰ ὁ μικρός, πεισματάρης, δὲν ἔκανε τὸ χρέος του καὶ δὲν ἀκούγε ἀπὸ λόγια. Κι' ὁ ἀρχηγὸς τὸν καταδίκασε σὲ μαστίγωση.

Καθὼς εἴπαμε κι' ἄλλοι, οἱ Ἀγγλοσάξωνες μεταχειρίζονται αὐτὴ τὴν ποινὴ πὺ ἀλλοὺς λαοὺς τοὺς ἀποτροπιάζει. Ὁ Μπριάν, σὰ Γάλλος, θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Σκέφθηκε ὅμως ὅτι ἔπρεπε νὰ σεβασθῇ κι' αὐτὸς τὴν ἀπόφαση τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ σῶπασε. Τὸ κάτω-κάτω, ἀφοῦ κι' ὁ Δόλης ἦταν Ἀγγλὸς καὶ δὲν θεωροῦσε τὴ μαστίγωση ἀτιμωτική, τί τὸν ἐνοιαζε αὐτόν;

Ἐβαλαν κληρὸ καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ «δημοσίου ἐκτελεστοῦ τῶν ποινῶν» ἔπασαν στὸν Οὐίλκοξ. Ἀπὸ τὸ χέρι του λοιπὸν ἔφαγε ὁ Δόλης κάμποσες ξυλιές. Κι' ἡ τιμωρία, σὰν ἐπίσημη, ἔκαμε τόση ἐντύπωση, ὥστε ποτὲ πιά ὁ Γόρδων δὲν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τιμωρήσῃ κανένα.

Στὶς 10 τοῦ Σεπτεμβρίου ἔκλεισαν ἔξη μῆνες ἀφ'οὗ τοῦ Σλώρι ἐναυάγησε στὶς ἀκτὲς τῆς γῆσου Σαίρμαν.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΒΡΑΔΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ βράδι κατεβαίνει
Μὲ βῆμα σιγανό,
μιὰ ἀλαογινὴ σημαίνει
καμπάνα, τὸ σπερνό.

Σημαίνει κουρασμένη,
βαθεῖα καὶ μοναχὴ.
Τὴν ὥρα αὐτὴ πεθαίνει
δω-κάπου μιὰ ψυχὴ.

Κι' ἓνα τραγούδι φτάνει
στ' αὐτιά μου μακρινό...
Αὐτὸ εἶναι πού μὲ κάνει,
υἱέσα μου νὰ πονῶ;

Θέλω νὰ κλάψω, Θέ μου,
πικρὰ τὴν ὥρα αὐτὴ,
νὰ κλάψω ὅσο ποτὲ μου,
κι' ἄς μὴν ξέρω γιατί.

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, — πᾶνε χρόνια πολλά, — ἔπαιζαν «Αἰμιλία Γαλόττη». Ὁ μακαρίτης ὁ Ἀλεξιάδης ἔκανε τὸν πατέρα. Ὁ Διονύσιος Ταβουλάρης τὸν πρίγκιπα.

Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς τραγωδίας, — ἔργο τοῦ Γερμανοῦ Λέσσιγκ, — ὁ πατέρας σκοτώνει τὴν κόρη του, (γιατὶ καὶ πῶς, δὲν εἶναι δική μας δουλειά) τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ μπαίνει ὁ πρίγκιπας, τὸν ρωτᾷ «τί ἔκαμες, δυστυχῆ;», ἐκεῖνος τοῦ δίνει τὴν ἀπάντησιν καὶ πέφτει ἢ αὐλαία.

Ὁ Ἀλεξιάδης λοιπὸν εἶχε σκοτώσει τὴν Αἰμιλία καὶ περίμενε νὰ βγῇ ὁ Ταβουλάρης. Αὐτὸς ὅμως, στὸ καμαρίνι του, εἶχε μεγάλῃ συζήτηση μὲ ἡθοποιούς καὶ δημοσιογράφους. Τοῦ κάκου ὁ «ὀδηγός» τοῦ φώναζε καὶ τοῦ ξαναφώναζε νὰ βγῇ. «Ἐφτασα!» ἀπαντοῦσε ὁ Ταβουλάρης καὶ συζητοῦσε...

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Νταίτση μ' ἐκπληξή τῆς ἔδλεπε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτό, πού τὸ νόμιζε τόσο ξένοιαστο, εἶχε τόσες σκέψεις κι' ἐγνοίεζε στὸ κεφάλι του.

— Δὲν τὸ πίστευα πῶς ὑπάρχουν δυστυχισμένοι ἄνθρωποι μέσα σ' αὐτὸ τὸ παλάτι, εἶπε μὲ ἀφέλεια.

«Δυὸ πορτραῖτα τοῦ μεγάλου ζωγράφου Βὺν Δίζν...»

— Ἄλλοι εἶναι ἀκόμα πιὸ δυστυχισμένοι! Νά, ἡ λαίδη Διάνα, πού μὲ ρώτησες.

— Εἶναι δυστυχισμένη κι' αὐτή;

— Ἀκουσε καὶ κρίνε: Πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ἡ λαίδη Διάνα ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναικὴ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ πατέρα, μὲ τεράστια περιουσία, μὲ ἐνδοξο ἄντρα καὶ μ' ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι.

Ὁ Ἀλεξιάδης ὥστόσο περίμενε. Εἶχε ἐξαντλήσει τὰ λόγια του, τὰ σκηνοκίττα του, ὅλα. Δὲν ἔξερε πιά τί νὰ κάνει. Τριγύριζε, μούγγριζε, χτυποῦσε τὰ πόδια του, — τοῦ κάκου! Τὸ «χάσμα» φαινόταν, ἡ ἐντύπωση χανόταν, ἡ τραγωδία κινδύνευε νὰ τελειώσῃ σὲ κωμωδία...

Ἐπιτέλους, μιὰ πόρτα ἀνοίγει κι' ὁ Ταβουλάρης ἐμφανίζεται: ... Μὰ ἦταν ἀργά. Τὸ ἀκροατήριον εἶχε ἀρχίσει τὰ γέλια... Ὁ φούρκας ὁ Ἀλεξιάδης!

Ὁ Ταβουλάρης, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, κάνει μὲ τὴν ἡσυχία του τὰ σκηνοκίττα του. Βλέπει τὸ πτόμα τῆς Αἰμιλίας, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο μὲ φρίκη, σηκώνει καὶ τὰ χέρια γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὰ μάτια του, καὶ μὲ τὴν πιὸ δραματικὴ του φωνή, ρωτᾷ:

— Τί ἔκαμες, δυστυχῆ;

Κι' ὁ καταφουρκισμένος Ἀλεξιάδης:

— Κολοκύθια, κύριε, κολοκύθια!

Αὐλαία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

λείπε, κάποιος κακοῦργος ἔβαλε φωτιά στὴν κάμαρα τῆς μικρούλας καὶ τὸ παιδί χάθηκε μέσα στὴν πυρκαϊά.

— Τί φοβερό! εἶπε ἡ Νταίτση τρομαγμένη. Καὶ ποῖος ἔκανε αὐτὸ τὸ ἐγκλημα; Τὸν βρήκαν;

— Ὁχι! Ὁ λόρδος Στάρλυ ἔβαλε κι' ἐψάξαν παντοῦ, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ἦταν ἑξάδελφος τῆς λαίδης Διάνας καὶ τὸ δράμα αὐτὸ τὸν πείραξε πολὺ. Λέγουν πῶς ἀπὸ τότε ἔγινε ἔτσι ἄγριος καὶ νευρικός.

— Ἐδῶ μέσα ἔγιναν ὅλ' αὐτά;

— Ἐδῶ μέσα. Κοίταξε τὸ μικρὸ πύργο δεξιά: ἔχει ἀκόμη τὰ σημάδια τῆς πυρκαϊᾶς. Ἐκεῖ ἦταν τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ.

— Κι' ἡ μητέρα τί ἀπόγινε; ρώτησε ἡ Νταίτση.

— Ἐχασε τὸ λογικὸ τῆς ἡ καίμενη, ἀπάντησε ἡ Λουίζα λυπημένη. Ἦώρα βρίσκεται σ' ἓναν πύργο στὴ Σκωττία, ὀλομόναχη. Ὁ ἄντρας τῆς δίχως ἄλλο ἔχει χαθεῖ μαζί μὲ τὸ καράβι του, γιατί δὲν τὸν ξαναεῖδε κανένας ἀπὸ τότε...

Εἶδες πὺς ξεχάσαμε νὰ φέρουμε ψωμὶ στὰ πουλιά; Κοίταξε τὰ πῶς περιμένουν νὰ τοὺς ρίξουμε!

Τὰ τελευταία λόγια τὰ εἶπε πιὸ δυνατὰ κι' ἡ Νταίτση τὴν κοίταξε, ἀπορώντας γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἀκουσε πατημασιὰς κι' ἔνας ἄνθρωπος πέρασε κοντὰ στὸν πάγκο, ὅπου εἶχαν καθίσει.

Ἦταν ψηλὸς καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρονε ἀμέσως ἄνθρωπο πονηρό.

Ἐκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Νταίτση κι' ἔφυγε.

— Πῶς μοῦ δίνει στὰ νεῦρα, αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο! εἶπε ἡ Λουίζα θυμωμένη.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Τζέκιν, πού μοῦ λέγατε;

— Ναί! Αὐτὸς εἶναι, σὰ νὰ λέμε, ὁ δεσμοφύλακας μας ἐδῶ μέσα! Αὐτὸς μπορεῖ νὰ κάνει τὰ μεγαλύτερα κακουργήματα γιὰ χατήρι τοῦ ἀφεντικοῦ του.

Σηκώθηκε τότε, χωρὶς νὰ δώσει περισσότερες ἐξηγήσεις.

— Τώρα, εἶπε, πάμε νὰ ἰδοῦμε τὸν πύργο.

Ἀνέβηκαν τὴ μεγάλη σκάλα, πού ἔβγαζε στὴν ταράτσα καὶ μπήκαν στὴ σάλα τῆς ὑποδοχῆς, πού ἔπιανε ὅλη τὴ φάτσα τοῦ πύργου:

Τὰ παράθυρα ἦταν ὀλάνοιχτα καὶ τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς ζεστῆς ἡμέρας ἔμπαινε ἄφθογο καὶ λαμποκοποῦσε πάνω στὶς πανοπλίες, στὰ βενετσιάνικα γυαλικά, στὰ χρυσαφικά καὶ στοὺς καθρέφτες, πού εἶχαν πρασινίσει ἀπὸ τὴν πολυκαίρια.

Πέρασαν ὕστερα σ' ἄλλες στοές, ὅλες στολισμένες μὲ τὴ μεγαλύτερη πολυτέλεια. Ἀλλὰ ἡ Νταίτση εἶχε ἰδεῖ τις βασιλικὲς συλλογές τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου καὶ δὲν ἔβρισκε τίποτε καινούργιο.

Ἡ στοὰ μὲ τὰ πορτραῖτα τῆς ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωση. Τῆς φαινόταν

σὰ νὰ δλεπε ἐκεῖ παλιὲς γνώριμες μορφές. Μερικὲς λεπτομέρειες ἀπὸ μιὰ στολή ἢ ὀρισμένες παράξενες φυσιογνωμίες τῆς ἔδιναν μιὰν ἐντύπωση «σὰ νὰ τὰ εἶχε ξαναῖδε», καὶ στάθηκε ὥρες κοιτάζοντας τὰ πορτραῖτα, ἐνῶ ἡ Λουίζα ἀπορούσε γι' αὐτό, γιατί ἡ ἴδια δὲν ἔβρισκε κανένα ἐνδιαφέρον στὶς ἀγνωστες αὐτὲς φυσιογνωμίες.

Στὴν ἄκρῃ τῆς στοᾶς, ἡ Νταίτση κοίταξε περιέργα τὸ πορτραῖτο ἐνὸς μαυροφορεμένου ἄντρα, πού τὰ χαρακτηριστικά του θὰ ἦταν ὠραία, ἂν ἔλειπε ἡ μοχθηρὴ ἔκφραση, πού ἀγρίευε τὸ πρόσωπό του. Εἶχε τὰ μαλλιά κομμένα κοντὰ, κατὰ τὸ ἔθιμο τῶν Πουριτανῶν, πού ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ τοὺς ὀνομάσουν «Στρογγυλοκέφαλους». Ἐνὰ βαρὺ κι'

ἀπλὸ ξίφος κρεμόταν ἀπὸ τὴν πέτσινη ζώνη του.

Ἡ μορφή αὐτὴ ἔμοιαζε σὰν ξένη μέσα στὶς ἄλλες, πού ἦταν ἀγαθὲς καὶ ὠραίες. Ἡ Νταίτση ἀνατρίχιασε μπροστὰ στὴν αὐστηρὴ αὐτὴ ματιὰ καὶ ρώτησε ζωηρὰ τὴ Λουίζα:

— Ποῖος εἶν' αὐτός;

— Εἶναι ὁ ἀφέντης τοῦ Χουάιτ-Γκέιτ, ἀπάντησε ἡ Λουίζα γυρίζοντας ἄλλοι τὸ βλέμμα.

— Ὁ λόρδος Στάρλυ!

Κοίταξε πολὺ τὴν ἄγρια αὐτὴ μορφή, πού ἦταν σὰν νὰ κρατοῦσε μαγνητισμένη τὴν προσοχή τῆς. Ἀπ' ὅσα εἶχε ἀκούσει νὰ λένε γι' αὐτόν, τὸν φανταζόταν σὰν ἓναν φοβερόν ἄνθρωπο.

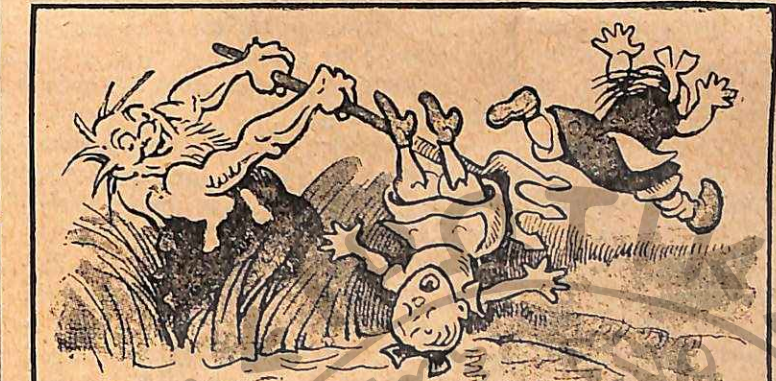
(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΒ'.

— Ἐ! σταθῆτε! τοὺς φώναξε μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του τὸ Στοιχίό. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα στάθηκαν κοκκαλωμένες. — Ἐλάτε δῶ! τοὺς εἶπε τὸ Στοιχίό Σὰς ξέρω!.. Εἴσαστε δυὸ κακοῦρι-τσα, δυὸ ζιζάνια, πού δὲν ἔχετε στὸ νοῦ σας παρὰ τὸ κακὸ καὶ πολλὰ κακὰ ἐκάματε στὸν κόσμο!

Ἀναστατώσατε τὴν ξηρὰ καὶ τώρα τὰ βάλατε καὶ μὲ τὴ θάλασσα. Ἄ, μὰ ὅχι! Φτάνει πιά! Ἡ θάλασσα θὰ σὰς ἐκδικηθῇ.

Καὶ λέγοντας αὐτά, τὸ Στοιχίό ἔδωσε μιὰ μὲ τὸ καμάκι του τῆς Ρήνας καὶ τὴν πέταξε στὴ θάλασσα. Ἡ Μαρίνα πρόφτασε καὶ τὸβαλε στὰ πόδια. Ἄμ' ἀκούσε ὅμως τίς φωνὲς τῆς ἀδελφῆς τῆς, δὲν τῆς βάσταξε ἡ ψυχὴ νὰ φύγῃ, παρὰ γύρισε, ἂν ἦταν τρόπος νὰ τὴ γλυτώσῃ. Καὶ μὴ βλέποντας τὸ Στοιχίό, πού εἶχε κρυ-

φτεῖ πίσω ἀπὸ κατὶ ἀψηλὰ θαλασσοχώρτα, ξεθάρωσε, προχώρησε ὡς τὴν ἄκρῃ τῆς ἐξέδρας, ἔσκυψε κι' ἄσπαξε τὴ Ρήνα ἀπ' τὰ μαλλιά...

Ἀλλὰ πού νὰ τὴ σηκώσῃ! Ἡ Ρήνα ἦταν πιὸ μεγάλῃ ἀπ' αὐτή, ἔπειτα τὴ βάθαιναν ἀκόμα καὶ τὰ βρεμένα τῆς ρούχα. Ἐταί μὲ τὸ βάρος τῆς τραβήξε τὴ Μαρίνα καὶ μπλοῦμ! ἔπεσε κι' αὐτὴ στὴ θάλασσα.

— Ὁραῖα! ἔκαμε τὸ Στοιχίό πού τίς παραμόνευε. Φάρσες θέλατε; Ὁρίστε καὶ μιὰ φάρσα γιὰ σὰς! Καὶ τώρα ξεμπερδεύετε ὅπως μπορεῖτε. Ἐ, ἂν ἔχετε τύχη κι' ἂν ξέρετε καλὸ κολύμπι... γλυτώστε, χαλάλι σας!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑΚΙ

'Αγαπητοί μου,

ΧΩ ένα νεαρόν άνιψιό που έμπορεύεται. 'Από πολύ μικρός είχε μεγάλη κλίση στο εμπόριο. Παιδάκι πέντ' έξη χρονών, είχε μάθει να φτιάχνει μελάνη. 'Από τί, δεν θυμούμαι τώρα. Θυμούμαι μόνο, που έπειδή τον έδλεπε να φτιάχνει πολλή, ή θειά του το έλεγε: «Μά τί τή θέλεις τόση; 'Εσύ καλά-καλά άκόμα δεν γράφεις...» Κι' ο μικρός τής άπαντούσε: «Καί δεν τήν πουλώ, άν μου πετύχη; 'Η μελάνη έχει λεπτά!...» Σε όλα, βλέπετε, ή κλίση είναι το πρώτο. Τό παιδί αυτό μεγάλωσε, τελείωσε τήν 'Εμπορική Σχολή, — τί άλλο; — έμαθε γλώσσες, εργάστηκε σ' έμπορικόν γραφείο και σήμερα μπορεί να μη φτιάχνει μελάνη, έχει όμως γραφείο δικό του, φέρνει διάφορα έμπορεύματα απέξω, κι' αντιπροσωπεύει πολλούς μεγάλους βιομηχανικούς οίκους τής Εύρώπης και τής 'Αμερικής. Κερδίζει... κι' εγώ δεν ξέρω πόσα το χρόνο, ένω μόλις είναι είκοσιπέντε χρονών. Κι' έπειδή έχει όνομα στον έμπορικόν κόσμο για τίμιος και δραστήριος, — τό όνομα, βλέπετε, βγαίνει πιό εύκολα κι' άπ' το... μάτι, και τό καλό όνομα και τό κακό, —καθεμέρα ο άνιψιός μου λαβαίνει άπό παντού προτάσεις γι' αντιπροσωπεύει. Δέχεται όσες τις κρίνει συμφέρουσες; άπορρίπτει όσες δεν του άρέσουν. Κι' αυτό με τήν πρώτη που λένε, χωρίς να πολυσκεφθώ. Γιατί ξέρει, καταλαβαίνει κι' έχει κιόλα πείρα άρκετή. Αυτές τις ήμέρες όμως έλαβε και μία πρόταση που τον έφερε σ' άμνηχανία. Κι' ήλθε προχθές να μου τήν πη και να με συμβουλευθώ.

— 'Ω, και τί ξέρω εγώ άπ' αυτά τά πράγματα, παιδί μου; το έίπα.

— Μά τό ζήτημα δεν είναι καθαυτό έμπορικόν, μου άποκρίθηκε. Πρόκειται, θέτε μου, για τήν πρόοδο τής πολιτισμένης ανθρωπότητας στο μέλλον! Και μου φαίνεται πως μπορείτε να κρίνετε σεις άν θα έξελιχθώ έτσι όπως μου γράφουν αυτοί οι κύριοι άπό τήν 'Αμερική.

— Μά τί σοφ γράφουν λοιπόν;

— 'Ακούστε.

Και μου διάβασε, μεταφράζοντας, ένα μεγάλο άγγλικόν γράμμα. Το έγραφαν νάναλάδη άπό τώρα τήν αντιπροσωπεία ενός μεγάλου μελλοντικού 'Εργοστασίου, που θα κατασκεύαζε προνομιανά και θα σκορπούσε σ' όλο τον κόσμο ιδιότυπα αεροπλάνα. Και το έλεγε πως ή μέλλουσα επιχείρηση ήταν πολύ σπουδαία και θα είχε άφάνταστα κέρδη, γιατί «ύστερ' άπό λίγα χρόνια, κάθε εύπορος άνθρωπος, κάθε

καλό σπίτι, θα έχη και τό αεροπλάνο του, όπως σήμερα έχει τό αυτοκίνητό του». Θα γίνουν άκόμα εταιρείες συγκοινωνίας, για μέσα στις πόλεις ή για τά περίχωρα, με μικρά επιβατικά αεροπλάνα, που να χωρούν λίγους ανθρώπους, όπως είναι σήμερα τέτοιες εταιρείες μ' επιβατικά αυτοκίνητα. Κι' όπως τά ιπποκίνητα άμάξια σχεδόν εξαφανίστηκαν με τήν επικράτηση του Αυτοκινήτου, έτσι και ταυτοκίνητα θα εξαφανισθούν γρήγορα με τήν επικράτηση του 'Αεροπλάνου. Γιατί τό μέσο αυτό τής συγκοινωνίας, διαδιδόμενο ελοένα, θα δειχθώ άνώτερο, ταχύτερο, άσφαλέστερο και... διασκεδαστικότερο.

— Λοιπόν, θέτε, τί λέτε; με ρώτησε ο άνιψιός μου μετά τήν άνάγνωση του παραξένου αυτού γράμματος.

— Δεν ξέρω. Να σκεφθώ, να έξετάσης και προπάντων να περιμένης.

— 'Α, μά δεν έχω καιρό!

— Γιατί τόση βία; Για τό μέλλον πάντα σου λένε...

— Ναί, αλλά δεν μπορούν να με περιμένουν. 'Αν άργήσω, θα ποταθούν σε άλλον. Και μπορεί να χάσω.

— Τότε δέξου, τί χάνεις;

— Μά ζητούν έγγύηση, άρραδώνα. Κι' άν ή επιχείρηση δεν είναι τίποτα, χάνω αυτές τις χιλιάδες.

— 'Ωστε τό ζήτημα είναι άν πρέπει να τις θυσιάσης;...

— 'Ακριβώς. Λέτε λοιπόν να γίνουν μία μέρα, και κάπως γρήγορα, αυτά που προβλέπει τό 'Εργοστάσιο;... Εξάδαι, έχει πάρει προνόμιο για ένα μοντέλο τελείου αεροπλάνου. Λέτε να διαδοθώ έτσι πολύ, νάντικαταστήσω, έν μερεί έστω, τό αυτοκίνητο;... 'Εγώ έχω κάποιες άμφιβολίες, αλλά κάτι μου λέει μέσα μου πως θα γίνω. Κι' άν γίνω, μπορείτε να φαντασθώτε τί «έργασία» είναι αυτή. Ξέρετε ότι σήμερα στήν 'Ελλάδα, λειτουργούν διακόσιες χιλιάδες αυτοκίνητα; Πρό δέκα ετών δεν ήταν όλα ούτε διακόσια. 'Ας υποθέσουμε ότι έρχονται τώρα σε λίγο τά πρώτα μικρά επιβατικά αεροπλάνα. Μετά δέκα χρόνια τί γίνεται; Μήπως, πραγματικώς, κάθε εύπορος άνθρωπος, κάθε καλό σπίτι, θα έχη τό δικό του όπως σήμερα έχει έν αυτοκίνητο; Κι' έναν «αεροπόρο-όδηγό» όπως έχει τώρα ένα σωφέρ; Και θα μάθουν πολλοί να οδηγούν μονάχοι τους, όπως τώρα σωφέρουν; Και θα υπάρχουν μεγάλα μαγαζιά που θα πουλούν τέτοια αεροπλάνα και έξαρτήματα για τις επισκευές; 'Εδώ σάς έβλω!

— 'Ωστε... κάτι σου λέει μέσα σου πως αυτά όλα θα γίνουν;

— Ναί, ναί!

— Λοιπόν θα γίνουν!

— 'Α!...

Τά μάτια του άνιψιού μου έλαμψαν άπό χαρά. Χαρά για τά κέρδη που μπορούσε να πραγματοποιήση ή επιχείρησή, αλλά και χαρά γι' αυτή τή μεγάλη πρόοδο του κόσμου: να πετούν όλοι όπως τώρα τρέχουν!...

— Λέτε λοιπόν να θυσιάσω;...
— Να θυσιάσης!... Θα φανής έτσι πώς, σά νέος άνθρωπος, έχεις πεποίθησιν στήν πρόοδο και στο μέλλον... Κι' άν χάσης και μερικές χιλιάδες, εσύ τις κερδίζεις άπ' άλλου.

— 'Εχετε δικίω. Νά, ένα σπρώξιμο ήθελα κι' εγώ. Πάω να τους γράψω ότι δέχομαι!

Κι' ο άνιψιός μου έφυγε... πετώντας. 'Εμεινα συλλογισμένος. Τόν είχα συμβουλέψει καλά; Δεν ήξερα τίποτα θετικό, μά και μένα «κάτι μούλεγε μέσα μου» πως τό μέλλον άνήκει στο «αεροπλανάκι»...

Σε λίγο, έν' αυτοκίνητο σταμάτησε στήν πόρτα μου. Τόδηγούσε μονάχη μία νέα κυρία, άπό τις πιό πλούσιες, τις πιό κοσμικές και τις πιό σοφές. Συνεργάζεσθαι στή «Νέα 'Εστία και μου έφερνε τό άρθρο της. Κλείδωσε τό αυτοκίνητό της για να μη μπορεί κανείς να τό βάλω σε κίνηση και να τής τό κλέψει, έρριξε τό κλειδί στο τσαντάκι της κι' άνέθηκε ως τό γραφείο μου ζωηρή, φαιδρή και λίγο λαχανιασμένη.

— Τά μάθατε; τής είπα. 'Ερχονται σε λίγο μικρά αεροπλάνα, άμερικάνικα, επιβατικά, με δυο-τρεις θέσεις τό καθένα. Θα πάρετε κανένα, να μου φέρνετε τό άρθρο σας πιό γρήγορα και να μου δίνετε άπ' τό παράθυρο, χωρίς να κάνετε τόσες σκάλες;

— 'Ακούτ' εκεί; μακάρι!...

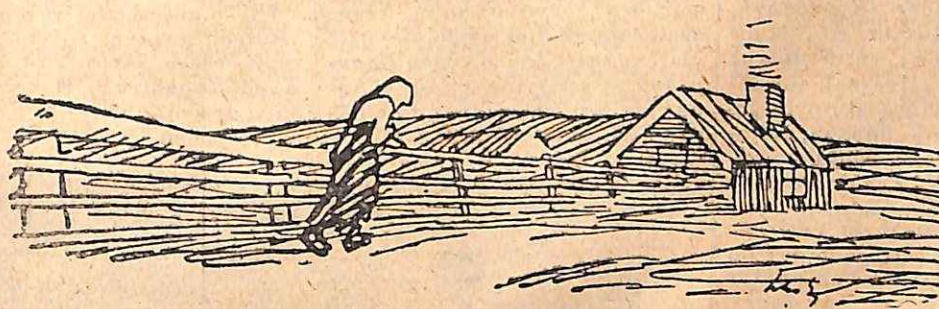
— Και ξέρετε, δεν θάναί ακριβά. 'Αφού θα συναγωνίζονται ταυτοκίνητα, θάναί ίσως και φτηνότερα. Μόνο ο αεροπόρος-σωφέρ μπορεί να κοστίζει και να μη βρίσκειται κι' εύκολα...

— 'Ω, γι' αυτό σκοτίζεστε; Και δεν μαθαίνω αεροπόρος-σωφέρ εγώ, να οδηγώ μόνη μου, όπως τό αυτοκίνητο;

Δεν είχα πιό άμφιβολία: Νά ο κόσμος που προδίδει, που θέλει όλο τό καλύτερο, που γυρεύει όλο τό τελειότερο. Λοιπόν να τό ξέρετε: Σε λίγο, όλ' αυτά ταυτοκίνητα που βλέπετε, θα παλιώσουν και θα χρηστευθούν σάν τ' άλογάμαξα. Τό μεγάλο επιβατικό αεροπλάνο, τό αερόπλοιο, θα είναι για τά μεγάλα ταξίδια. Τό μικρό με τις λίγες θέσεις, τό αεραμάξι, θα έντελγί τις συγκοινωνίες μέσα στήν πόλη και στα περίχωρα. Οι πλούσιοι θα έχουν τό δικό τους, οι άλλοι θα νοικιάζουν ταγοραία. Κι' ο άνιψιός μου, άν πρόλαβε πραγματικώς νά παντήση σ' εκείνο τό γράμμα, — γιατί δεν τον είδα άπό προχθές, — θα είναι ο γενικός αντιπρόσωπος στήν 'Ελλάδα του πρώτου άμερικανικού 'Εργοστασίου.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

'Η άρρωστη γυναίκα που πάει στο σπιτάκι τής Αϊζας

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια άπό τό προηγούμενο —

Πήγε στο Σόνεν όπου ήλπιζε να βρω δουλειά, κι' αλήθεια άρχισε να εργάζεται στο εργοστάσιο τής ζάχαρης του Γιοντεμπεργκ. 'Ηταν προκομμένη και καλόκαρδη εργάτρια κι' όλες τήν συμπαθούσαν και τήν θαύμαζαν για όσα μπόρεσε να περάσει. Αυτή όμως, όταν έπαινοüse τά παιδιά της, έλεγε: «Σε λίγο θα πεθάνουν». Και τόλεγε αυτό χωρίς να τρέμω ή φωνή της, γιατί είχε πιό συνηθίσει στήν ιδέα πως δεν μπορούσε να γίνω άλλοιώςτικα...

'Αλλά δεν έγινε όπως τό περίμενε. Κι' άντι για τά παιδιά, άρρώστησε αυτή ή ίδια. Στήν αρχή του καλοκαιριού κατέδωκε με τά παιδιά στο Σόνεν. Κι' όταν ήρθε τό φθινόπωρο, ή Αϊζα και ο Μάτα έμειναν μοναχά τους.

'Ενόσω ή μητέρα ήταν άρρωστη, έλεγε στα παιδιά της ότι δεν είχε μετανοήσει ούτε μία στιγμή που πήρε τήν φτωχή γυναίκα σπίτι της, κι' αυτό δεν έπρεπε να τό ξεχάσουν. Γιατί όταν κανείς έχει φερθεί σωστά, τότε δεν το φάνεται βαρύν ο θάνατος. Κάθε άνθρωπος, πρέπει να πεθάνη μία μέρα, τον θάνατο κανείς δεν μπορεί να τον άποφύγη. 'Αλλά τό να πεθάνη με άναπαυμένη ή με βαρεία τήν συνείδησή του, αυτό ξεφάρταται άπ' αυτόν τον ίδιον.

Σάν πέθανε ή μητέρα, όλο τό χωριό πήρε τά παιδιά στήν προστασία του. 'Ο σπιτονοικοκύρης τους τά είπε, να κρατήσουν τό δωμάτιο, άρκει να το φυλάγουν τις χήνες. 'Ετσι είχαν έξασφαλισμένη τήν κατοικία τους. 'Οσο για τήν ττροφή τους, φρόντιζαν τά ίδια γιατί πέθαναν άπ' τους χωριάτες βούτυρο κι' αυγά και τά μεταπουλούσαν στους εργάτες του εργοστασίου. 'Ηταν πολύ τακτικά και τίμια παιδιά και μπορούσε κανείς να τά έμπιστευθώ τό κάθε τι. Τό κορίτσι ήταν πιό σιωπηλό και σοβαρό και, μ' όλο που ήταν μοναχά δεκατριών ετών, σκεπτόταν και φερόταν σάν μεγάλη. Τό άγόρι όμως που ήταν τό μικρότερο, ήταν ένα εύθυμο και όμιλητικό παιδί κι' ή αδελφή του έλεγε πάντα γι' αυτόν, ότι φλυαρούσε σάν τις χήνες στο λιβάδι.

Δυό χρόνια είχαν περάσει άπό τότε που έμειναν τά παιδιά στήν Γιοντεμπεργκ, όταν ένα βράδυ στο σχολείο ήρθε ένας ξένος γιατρός κι' έκανε μία διάλεξη. 'Η διάλεξη ήταν πιό μόνον για τους μεγάλους, αλλά τά δυό παιδιά άθήσαν και τον άκουσαν. Μιλούσε για μία φοβερή ασθένεια, τήν φθίση, που έχει τόσα θύματα τον χρόνο. Μιλούσε πολύ εύληπτα και καθαρά και τά παιδιά κατάλαβαν κάθε του λέξη. Σάν τελείωσε ή διάλεξη, έμειναν στο σχολείο και περιμέναν κι' όταν είδαν τον όμιλητή να βγαίνει, πιάστηκαν άπ' τό χέρι, τον πλησίασαν και τον ρώτησαν άν μπορούσαν να το μιλήσουν.

'Ο γιατρός άπόρησε λιγάκι όταν είδε τά παιδιά αυτά που στέκονταν μπροστά του με τά στρογγυλά παιδικά τους προσωπάκια και που το μιλούσαν με τόση σοβαρότητα σάν να ήταν τρεις φορές μεγαλύτερα άπ' τήν πραγματική τους ηλικία. Τους είπε όμως πως μπορούσαν να τον ρωτήσουν, ότι ήθελαν.

Τότε τά δυό παιδιά το είπαν όλα όσα είχαν γίνει σπίτι τους, κι' έπειτα τον ρώτησαν άν νόμιζε πως ή μητέρα τους και τ' αδελφία τους είχαν πεθάνει άπ' τήν ασθένεια που είχε περιγράψει στή διάλεξή του. «Ναί, αυτό είναι πολύ πιθανόν», είπε ο γιατρός. «Μόνον αυτή ή άρρώστεια μπορούσε να είναι».

Τά παιδιά ρώτησαν άκόμη άν νόμιζε ο γιατρός ότι, άν οι γονείς τους γνώριζαν αυτά που έμαθαν άπόψε οι δυό τους και λάμβαναν όλες τις προφυλάξεις, έκαίγαν τά φορέματα τής άρρωστης και δεν κοιμόταν πιό στο κρεβάτι, άν θα ήταν άκόμη στή ζωή, αυτοί που πενούσαν τώρα.

'Ο γιατρός είπε πως κανένας δεν μπορούσε να τό πη αυτό με βεβαιότητα, είχε όμως τήν ιδέα πως κανείς άπ' τους δικούς τους δεν θα πέθαινε, άν ήξερε να φυλαχθώ άπ' τήν άρρώστεια.

Πρίν κάνουν τήν τελευταία τους έρώτηση, τά παιδιά έδωσαν για μία στιγμή, αλλά στο τέλος μάζεψαν όλο τους τό θάρρος, γιατί αυτό που θα ρωτούσαν τώρα ήταν τό σπουδαιότερο άπ' όλα. Τόν ρώτησαν λοιπόν άν ήταν αλήθεια

πως άρρώστησαν έπειδή ή τσιγγάνα είχε καταραστεί τήν φτωχή εκείνη γυναίκα. Δεν ήταν κατάρα αυτό που τους είχε τύχει;

«'Οχι», αυτό μπορούσε να τό πη με βεβαιότητα, ότι δεν ήταν, είπε ο γιατρός. Κανείς άνθρωπος δεν μπορούσε μ' αυτόν τον τρόπο να κάνει έναν άλλο να άρρωστήση. Κι' έπειτα, καθώς είπε και πρίν στήν όμιλία του, ή άρρώστεια αυτή ήταν σκορπισμένη σ' όλόκληρη τή χώρα και σε πολλά σπίτια είχε κάνει τήν ίδια θραύση όπως και στο δικό τους.

Σάν είπε αυτά ο γιατρός, τά δυό παιδιά τον ευχαρίστησαν και έφυγαν. Τήν άλλη μέρα όμως παρουσιάστηκαν στον κύριό τους και το είπαν να βρω άλλα παιδιά για να φυλάνε τις χήνες, γιατί αυτά έπρεπε να φύγουν, να πάνε να βρουν τον πατέρα τους και να το πουν πως οι δικό τους δεν πέθαναν άπό τήν κατάρα τής τσιγγάνας, αλλά άπό μία συνηθισμένη άρρώστεια.

Στήν αρχή τά παιδιά πήγαν στήν πατρίδα τους, στο Σουννέρμπο, κι' όταν έφθασαν κεί, είδαν με τρόπο τό σπιτάκι τους να καίγεται. Τότε κατέφυγαν στο σπίτι του παπα, κι' αυτός τους είπε ότι ένας που εργαζόταν στους σιδηροδρόμους, είπε πως είδε τον πατέρα τους στο Βάλμπεκετ στη Λαπωνία. Τότε εργαζόνταν στα μεταλλεία και μπορούσε και τώρα άκόμα να είναι εκεί, αλλά αυτό δεν ήταν σίγουρο.

Σάν άκουσε ο παπάς πως τά παιδιά ήθελαν να πάνε στον πατέρα τους, έφερε ένα χάρτη, τους έδειξε πόσο μακριά ήταν ή Λαπωνία και τους έσύστησε να μήν επιχειρήσουν ένα τόσο επικίνδυνο ταξίδι. Τά παιδιά όμως είπαν ότι έπρεπε δίχως άλλο να πάν να βρουν τον πατέρα τους. Είχε φύγει άπό τήν πατρίδα του γιατί ένόμιζε πως κι' εκείνος ήταν αίτιος του θανάτου των παιδιών του και τώρα έπρεπε να πάνε να το πουν πως έκανε λάθος.

Τά παιδιά είχαν λίγες οικονομίες, προτίμησαν όμως να μήν τις ξοδέψουν στο σιδηρόδρομο, κι' έτσι αποφάσισαν να πάνε με τά πόδια. Κι' αυτό δεν τό μετάνιωσαν, γιατί έκαναν ένα θαύμασιο ταξίδι. Μία μέρα, μόλις είχαν αφήσει πίσω τους τό Σμαίλαντ, πήγαν σ' ένα χωριό τόσπιτο για ν' αγοράσουν κάτι για να φάνε. 'Η χωριάτισσα ήταν μία πολύ καλή και όμιλητική γυναίκα και ρώτησε τά παιδιά ποιά είναι, κι' άπό που έρχονται, κι' εκείνα τής διηγήθηκαν όλη τήν ιστορία τους. «'Ω, Θεούλη μου! ω, Θεούλη μου!» έλεγε άπό ώρα σ' ώρα ή γυναίκα, ένόσω έκείνα τής μιλούσαν. 'Επειτα τάβαλε να φάνε καλά, και δεν άφησε να τήν πληρώσουν. Τότε τήν ευχαρίστησαν και σηκώθηκαν για να έξακολουθήσουν τό δρόμο τους.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1^η Ίδε Διαπλ. τοῦ 1927, φυλ. 32]

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους παρεξήγησαν τὸ θέμα: Ἐξήγηται μὴ σκηνὴ τοῦ ὑπαιθρου, προπάντων παιδική, καὶ μὴ ἔσται... τοπία. Βέβαια καὶ τὸ τοπίο εἶναι ὑπαιθρο, δὲν εἶναι ὅμως σκηνή. Ἡ Φλογίσσα π. γ. μὴ ἔστειλε τίς Στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ ὁ Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης τῇ Σφίγγα τῆς Αἰγύπτου! Εὐτυχῶς αὐτὸς ἔχει καὶ μὴ «Γαῖδουροκαβαλαρία», ἔχει καὶ μὴ «Προσκοπικὴ Κατασκήνωση». Ἄλλοι ὅμως δὲν ἔχουν παρὰ βουνά, θάλασσες, δέντρα, δρόμους, σπίτια ἢ ἐρείπια. Ἔ, ὅσο καλὲς καὶ ἂν εἶναι οἱ φωτογραφίες των, δὲν μποροῦν νὰ βραβευσθῶν σ' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμό.

Μερικοὶ παραβαίνουν καὶ ἄλλοι οὐκ ὀρθοί: Εἶπα ὅτι θέλω φωτογραφίες **λογικὸν μέγεθος**, οὔτε τεράστιες, οὔτε μικροσκοπικές. Κι' αὐτοὶ μὴ στέλνουν κατὰ τοσοῦταις, πού γιὰ νὰ τίς

λου), τῆς **Θαῖδος** (Χρυσοπηγή, Χαλάντρι, Πλατεία Ἀγ. Μάρκου στὴ Βενετία), τῆς **Νεμέσως** («Βαροῦλα», «Πεῦκο»), τοῦ **Σίφωτος** («Ἡ Βάρνα φωτογραφημένη νύχτα ἀπὸ βάρκα», μεγάλη αὐτὴ καὶ πολὺ ὠραία ὡς φωτογραφία, τὸ «Σταλιδόν», τὸ «Χωριό»), τοῦ **Ἀκαδημαϊκοῦ Πολίτου** («ὁ Μύλος»), τοῦ **Σωκράτη Βερεῆ** («Πορταριά»), καὶ τοῦ **Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου** («Στὴν κορυφὴ τοῦ Ταυγέτου», «Στὴ βρύση»). Ἀλλὰ καὶ αὐτὲς εἶναι ὅλες τοπία, ἄρα ἐκτὸς θέματος.

Ὁ **Ἐξαδέλφος τοῦ Διαβόλου** ἔχει καὶ μὴ πούμπορε νὰ θεωρηθῇ σκηνή: «Στὸ ἀλώνι» ὅπου κάθεται μὴ παρὰ. Ἀλλὰ ὡς φωτογραφία δὲν εἶναι τόσο ἐπιτυχημένη. Ἐπίσης, μὴ κάποια ἐπιείκεια, θεωροῦμε ὡς σκηνὴ καὶ τὴν «Βάρνα μὴ» τῆς **Ἀντικῆς Ἀγγῆς**. Τὰ «Πλάκακια» τῆς ὁμοῦ δὲν εἶναι παρὰ τοπίο. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ «Φυσικὸ λιμανάκι» τῆς ἀδελφῆς τῆς **Τσοῦχτρας**. Αὐτὴ ὁμοῦ στέλνει καὶ μὴ φωτογραφία μὲ τὸν τίτλο «Θάλασσα κλύζει πάντα ἀνθρώπων κακὰ», πού πα-

σεις, δὲν ἔχουν τόση χάρι. Αὐτὰ, σὲ μεγάλο βαθμὸ, τὰ βρίσκω στίς φωτογραφίες τοῦ **Σπύρου Ναουμίδου**: τὸ «Ἀλγισμα», τὸ «Ἀρμεγμα» καὶ προπάντων τὸ «Ψάρεμα μὲ τὸ καλάμι». Τὰ τρία ἐ-

«Ἐ, λοιπόν, ὁρισμένως, τὴν τελευταίωτη μηχανή καὶ τὸ καλλιτεχνικώτερο γούστο τὰ ἔχει ἡ **Κυρά-Κυραλίνα**. Ἡ «Μεσημεριανὴ ἀνάπαυση»—ἐνὰ κοπάδι μὲ τὸ βοσκό. λογικισμένον στὴ

ΒΑΛΛΟΝΤΕΣ ΣΤΑ ΚΟΝΑΚΙΑ (Ἅγιος Μερκούριος)
Κυρά-Κυραλίνα — Α' Βραβεῖον

καίνα παιδιὰ προστά στὴ θάλασσα, τὰ δύο καθισμένα, τὸ μεσιανὸ ὄρθιο, ἔχουν τοποθετηθῇ πολὺ καλὰ ἢ ἔχουν παρθεῖ σὲ κατ' ἄλλῃ στυμνῇ. Εἶναι σὰ συνθεσὶ ζωγράφου. Ἄν ἡ πλάκα ἦταν καθαρότερη καὶ πὺ καλὰ φωτοσυστασμένη, ἢ φωτογραφία αὐτὴ θάταν ἕνα ἔργο!

Κι' οἱ σκηνὲς τοῦ **Διακοῦ** φαίνονται καὶ οἱ τρεῖς καλὰ διαλεγμένες. Ὁ «Τρύγο», «Στὸ πατητήρι», «Στὸ πανηγύρι»... Δυστυχῶς οἱ φωτογραφίες εἶναι θαμπές καὶ συγκεχυμένες. Οὗτ' ἕνα πρόσωπο δὲν διακρίνεται καλὰ.

Νὰ τώρα καὶ κατὰ πρωτότυπο: Ἡ **Ἀμαζών** ἔχει παρὲς μὴ «Ρυθμικὴ στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου». Εἶναι ἕνας ἀκούτομος βόαχος σάν ἐκεῖνον ὅπου χόρευαν οἱ γυναῖκες τοῦ Ζαλόγγου καὶ μὴ μὴ ἐπεφταν στὸ κενὸ, στὴν ἀβύσσον... Ἀλλὰ σ' αὐτὸν δὲν γίνε-ται τέτοιοι τραγικὸς χορὸς. Μόνο τέσσερα κορίτσια κάνουν γυ-

σκιὰ ἐνὸς πελώριου δέντρου, στὴ Μαλακᾶσα, καὶ οἱ «Βλόχοι στὰ κονάκια» ἀπὸ τὸν Ἅγιον Μερκούριο, ἔχουν τοποθετηθῇ πολὺ καλὰ ἢ ἔχουν παρθεῖ σὲ κατ' ἄλλῃ στυμνῇ. Εἶναι σὰ συνθεσὶ ζωγράφου. Ἄν ἡ πλάκα ἦταν καθαρότερη καὶ πὺ καλὰ φωτοσυστασμένη, ἢ φωτογραφία αὐτὴ θάταν ἕνα ἔργο!

Τὸ συμπέρασμα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, εἶναι ὅτι τὸ Α' Βραβεῖον τὸ διεκδικοῦν οἱ **Σπύρος Ναουμίδης** καὶ ἡ **Κυρά-Κυραλίνα**. Ὁ πρώτος ὁμοῦ εἶναι ἕνας γνωστός ἐρασιτέχνης φωτογράφος, ἀνήκει στὸν ἐρασιτεχνικὸν φωτογραφικὸν Ὀμιλο καὶ πολλὰ του ἔργα ἔχουν δημοσιευθῇ στὴ «Νέα Ἑστία». Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πὺς πρέπει νὰ τεθῇ τιμητικῶς ἐκτὸς

ΤΟ ΚΟΙΜΙΣΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ (St Germain, Παρίσι)
Κυρά-Κυραλίνα — Α' Βραβεῖον

μναστικῇ. Καὶ σοῦ προξενοῦν ἀληθινὴν παιδρότητα οἱ σιλουετῆ-τες τοὺς ἔχει πάνω, ἢ μὴ πὺς ἀπ' τὴν ἄλλην. Ἀλλὰ... μὴν κάνα λάθος; μὴν εἶναι ἀνόγια; Εἶναι παρμένα ἀπὸ τόσο μακριά!

Διαγωνισμοῦ καὶ τὸ Α' Βραβεῖον νὰ δοθῇ στὴν **Κυρά-Κυραλίνα**. Ἄλλωστε, μαζί με τὸν **Σπύρο Ναουμίδη**, διαγωνίζεται καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφός του πού παι-ζει δικαιοδικατικὰ ἕνα βραβεῖον.

Τελος πάντων, αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ δικαιοσύνη. Καὶ στὸ ἐξῆς μάλισ-στα θάποικνεῖται ἀπὸ τοὺς φω-τογραφικοῦς Διαγωνισμοῦς μου οἱ γνωστοὶ ἐρασιτέχναι, πού ἔρ-χονται τοὺς ἔχουν δημοσιευθῇ καὶ ἄλλου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
**ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυ-
ρά-Κυραλίνα** [20Ε].—(Τιμητικῶς
ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, **Σπύρος Να-
ουμίδης** [20Ε].)
**ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πά-
τερ-Παχούμιος** [18Ε].—Ἀ-
μαζών [16Ε].

**ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσοῦ-
χτρα** [15Ε].—Ἀντικῆς Κρής
[14Ε].—Ἐξαδέλφος τοῦ Διαβό-
λου [14Ε].

ΕΠΙΛΗΞΙΣ, [12Ε] εἰς ἕκαστον:
Δαφνοστεφῆς, Ὀλυμπιονίκης,
Ντούγκλας, Κόμης τῆς Φέρας,
Ἀττικὴ Ἀγγή, Κεντρί, Ζηλεμέ-
νο Κάστρο, Αἰακός.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι
ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν,
μὲ [10Ε] εἰς ἕκαστον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
Υ. Γ.—Φυλὰ δημοσιευθῶν σὲ
κατοπινὰ φυλλάδια καὶ ἄλλες βρα-
βευμένες φωτογραφίες.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεὸς λέγει ὅτι δὲν τρώει
χοιρινόν, ἂν καὶ τοῦ ἀρέσει πο-
λὺ, γιὰ τὸ τοῦ ἀπαγορεύει αὐ-
στηρὰ ὁ γιαντρός.

Κι' ἡ **Δούρη** μὲ ἀπορία:
—Κι' ἂν φάτε τώρα, πού θὰ
τὸ μάθει ὁ γιαντρός;

Πηλιοεὐεῖνο Κεράσι

Στὸ Νηπιαγωγεῖον:
—Πές μου, Τάκη, μὴ λέξῃ
δυσύλλαβη.
—Μάτι.
—Μπάρβο! Καὶ γιὰτί αὐτὴ
ἡ λέξῃ εἶναι δυσύλλαβη;
—Γιὰτί ἔχουμε δύο μάτια.

Ἀθηναῖος

—Πὺς κάνει ὁ δυϊκὸς τοῦ
«παιδός»;
—Τὰ... δίδυμα!

Γεώργιος Κ. Πέτρον

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστὸς τόμος δρχ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1927)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος
ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος
δρχ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκ-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικόν δρχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴ-
τε ραμμένος.

ΔΙΔΑΚΟΠΑΙ ΕΦΘΑΣΗΝ

Προηγουμένης τῆς
τῆς Διαπλάσεως νὰ περά-
σετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 18 'Ιουλίου 1928.

ΣΗΜΕΡΑ, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν
μου, δημοσιεύω καὶ τ' Ἀποτελέ-
σματα τοῦ Φωτογραφικοῦ Διαγω-
νισμοῦ. Καὶ στὸ ἐρχόμενο πὺ θὰ
προκηρῶ τὸ «Πεντάθλο».

Καραμελίτσα, ὁ κ. Φιλῶν ἔ-
λαθ' ἐν τῇ γράμμῃ σου καὶ εὐχαρί-
στωσ' ἀπὸ τῆς. Πρὸς τὴν γράμ-
μην, ἢ «Ἀπόκομην Ἀγάπην» τοῦ κ. Ζέ-
φυρου Βραδυοῦ, πού δημοσιεύθηκε
στὴν «Νέα Ἑστία», εἶναι μάλλον ἐ-
κτενὲς διηγήματα παρὰ μυθιστόρημα.
Μόνον ἴσως γιὰ τὸ θέμα του, τὸ
ρομάντικόν, ὅπως τῶν παλαιῶν ἐ-
κείνων **ρομάν**, ὅθι μποροῦσε νὰ ὀ-
νομασθῇ μυθιστόρημα, **ρομάντος**.
Ὁ τύπος τοῦ ὅμου: εἶναι τύπος
διηγήματος. Πολὺ καλὰ προσδι-
ορίζεις τὴν διαφορὰ μετὰ τῶν δύο
αὐτῶν λογοτεχνικῶν εἰδῶν. Ἀνε-
ξερτῆως τῆς ἐκτάσεως, τὸ διη-
γημα συνήθως εἶναι ἕνα μόνον ἐπι-
σόδιον, ἕνα περιστατικόν, ἐφ' ὃ μυ-
θιστόρημα ἔχει μέσας πολλὰ καὶ ἄ-
ποτελεῖ ἕνα σύνολον πολὺ πλοκο καὶ
πολυπρόσωπο. Ὅσο ὅσο ὑπάρχουν
καὶ μικρὰ διηγήματα πού εἶναι ὀ-
λόκληρα μυθιστορήματα συνεπτυγ-
μένα (προπίνων ἱστορικὰ) ὅπου
ὑπάρχουν καὶ μεγάλα μυθιστορή-
ματα, ψυχολογικά, πού κατ' οὐ-
σίαν εἶναι διηγήματα. Ὅπως στὴ
φύση, εἶναι καὶ στὴν τέχνη, δὲν
ὑπάρχουν φραγμοὶ ἀνυπερβλητοί.
Τὸ ἕνα εἶδος ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ
ἄλλου καὶ, μποροῦμε γὰ ποῦμε,
εἰσχωρεῖ στὸ ἕκαστον του.

Καὶ τὸ δικὸν σου γράμμα, **Ἀκα-
κία**, ἔλαθ' ἐν κ. Φιλῶν καὶ πολὺ
εὐχαρίστωσ' ὅθι διαβάζεις τὸ διηγη-
μα σου, νὰ σοῦ πῇ τὴ γνώμην του. Δυ-
συχῶς λυπήθηκες τὸ χατὶ καὶ ἔ-
κμεις τόσο φιλά γράμματα—καὶ
μὲ ἔξωρον μελάνιν, πού οὔτε μὲ
μικροσκοπικὸν δὲν θὰ μπορούσε νὰ
τά διακρίνῃ. Ἐννοεῖς, εἶναι ἡλι-
κωμένοι: δὲν ἔχει μάτια παιδιοῦ...
Ἄν θέλεις λοιπὸν, τώρα πού ἔχεις
καιρό, ἐξαγγράφεις τὸ διηγημα
σου κατὰ τὸ ἐξανατέλνεις.

Μοῦ ἔστειλαν ἐν ἀπόκομῃ ἀπὸ
ἐφημερίδα τῆς «Ἠλικῆς» πού γράφει
γιὰ μὴ μνηστικὴν παράστασιν στὴν
Σχολὴν τοῦ κ. Συκωτῆ. Παιχτικὰ
καὶ τὸ «Βόρην» τοῦ κ. Βενεποῦ-
λου κατὰ διδασκαλίαν τοῦ φίλου
μυξ. Δῶρη Κουδρά, καὶ φαίνεται
ὅτι εἶχε μὴ πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἡ δ. Θάλεια Κουδρά ἔκρινε τὴν
κυρία Ἐρμην, τὴν διακρίνα, ἢ δ.
Μαρίαν Λακκῆ τὴν Δῶρη, ἢ δ. Σο-
φίαν Λακκῆ τὴν Πόπην καὶ λ. Τὸ
κοινόν—γράφει ἢ ἐφημερίδα,—
πὺ κατὰ τὴν ὁλὴν ὅλο τὸ σχολεῖον,
ἐθουσιάζονται καὶ κατὰ τὴν ἡμέ-
ραν. Εἴς τοις πὺ καλὰ κορί-
ταις πού ἐπικύειν τόσο ὠρεῖται αὐ-
τὸ δραματικόν.

Ἀλήθεια, τί ἐκπληξῆ! Γράμμα
ἀπὸ τῆς **Θαῖδας** πού εἶχε νὰ μὴ
γράφῃ τόσο καιρό, καὶ γράμμα
ἀπὸ τῆς Πικρίας! Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ
πύρρει τὸ φυλλάδιόν μου καὶ τὸ
διχάζει μὲ τὸ ἴδιο καὶ περισσό-
τερον μάλιστ' ἐνδιέφερε. Καὶ νὰ,
μὴ γράφει καὶ αὐτὴ πόσο τῆς ἀρε-
σει ἢ ἴδωκ τὸ «Πεντάθλο»: «Θὰ
φύγομαι ἀπὸ τὰ συνεισμημένα καὶ
νομίζω ὅτι θὰ εἶναι πολὺ ὠραῖο.
Περιμένω λοιπὸν τὴν προκήρυξίν
σου».

Γιὰ τὸ δολλᾶριόν σου ἀνήντησα,
Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου, καὶ τώρα
ἀπὸ τῶν σ' εἶναι πολὺ πλεονέκτημα
γράμμα. Ναι, ἔξω πολὺ καλὰ τι
εἶναι ἢ «Ἀχέπ» τῆς Ἀμερικῆς.
Εἶδ' ἡ μάλιστα καὶ τὸ μνημεῖον πού
ἔκρινε ἐδῶ κατὰ πρὸς τὴν ἐλπί-
διν καὶ κ. Χ. Νάτσιος, μὴ θαν-
μασίαν προσηνὴ τοῦ Δημητρίου Ὑ-
ψηλάντη, πού θὰ σ' ἦναι ἀπὸ τὴν
«Ἀχέπ» σ' ἢ ἀμερικανικὴ πόλιν
πὺ ὀνομάζεται Ὑψηλάντη, καὶ
τάποκαλυπτήρια θὰ γίνωνται τὸ Σε-
πτέμβριον. ὅθι περυσινὴ βέβαια
καὶ ὁ πτέρης σου, ἀφ' οὗ εἶναι «Ἀ-
χέπ» καὶ ἴσως θὰ πᾶρῃ μὴ
τοῦ καὶ σέξ.

Σ' εὐχαριστῶ, **Σαρδανάπαλε**,
πού εἶσαι πρόθυμος νὰ συνεισφέ-
ρῃς τὴν τέχνην σου στὸν ἔορτασμό
τῆς Πεντηκονταετηρίδος μου. Πρὸς
τὸ πρὸν ὅμως δὲν θὰ γίνωνται πρὸς
τάποκαλυπτήρια τῆς προσηνῆς τοῦ
Πολέμου, πού τὴ χρησίμευσεν ὁ Δη-
μὸς Ἀθηναίων, γιὰ νὰ τὴ σ' ἦναι
ὅπου θέλει ὁ κ. Δημητρίος. Καὶ
καθὼς σ' εἶπες, ὁ κ. Δημητρίος
θὰ τὴν σ' ἦναι τῶν γράμματα στὸν
κῆπον τοῦ Δημ. Θεάκου, ἀντικρὺ
στὴν προσηνὴ τοῦ Σμάρκα πού
εἶναι σ' ἦναι, καὶ τὸ Βασιλεῖ-
ον πού θὰ σ' ἦναι ἀργότερα.

Χαίρω, **Γλυκεῖα Μελαχροί-
νούλα**, πού ἐλπιεῖται ὅθι «μάνιν»
σου γιὰ τὸν Κινηματογράφον. Ὅσο
λιγότερη τὴν ἔχεις, τόσο πὺ κερ-
δισμένη εἶσαι. ὅθι ὅμως καὶ ὁ
περὶ τὴν νὰ μὴ πηγαίνῃς κατὰ
τοῦ, ἀφ' οὗ ἄλλωστε ἐκεῖ εἶναι ἢ
μὴν σ' εἶναι διακοσμία. Ναι, ἢ
«Σκὰν τοῦ Πύργου» θὰ διακρίσῃ
ὅλο τὸ χρόνον, ἐπίσης καὶ οἱ «Ἀτε-
στῆς Διανομῆς». Ἡ «Ἀρῆν» καὶ ἢ
Μαρίαν μόνον τελειώνει μετὰ δύο
φυλλάδια καὶ τὸ «Θυμωτὸ Τάξι-
δι» μετὰ πέντε-ἑξ. Τώρα, σ' ἢ θέ-
ση τῆς «Ρήνης», μπορεῖ γὰ βάλω
καὶ φέτο ἐν ἄλλῳ γιὰ μικρὰ παι-
διά. Τὸ «Θαυμαστὸ Τάξιδι» ὅμως
θὰ τὸ ἀντικαταστήσω μὲ μικρὰ
διηγημα, πού τώρα δὲν ἔχω τό-
πο νὰ δημοσιεύω συχνά, καὶ ἀπὸ
τοῦ χρόνου πλεόν ὁ ἀρχισὸν δυο-
τρία κατωῦρια μεγάλα μυθιστορή-
ματα.

Δὲν ἔχω ἄλλο τόπον, παιδικὴ μου.
Κι' ἢ ὅθι πολὺ νὰ πηγαίνω σὲ με-
ρικοὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἐδομάδα,
π. γ. νὰ πὺ δύο λόγια σ' ἢν
Ἀφροδίτῃ τῆς Μήλου γιὰ τὸ
ραῖο τῆς γράμματος καὶ νὰ συγ-
χαρῶ τὴν **Ὀλυμπία** πού μὴ ἀνέ-
γλειε τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς
τῆς, καὶ στὸ **Λευκὸν Κρίνον**
πού εἶχε τόσο καιρό νὰ μὴ γρά-
φῃ, καὶ σ' ἢν **Ἡρώδην** ἢν ἀνέ-
προσηνὴ τὸν γεμῶνα ἀπὸ τὸ κα-
λοκαίρι, καὶ σ' ἢν **Ὀριέντα** πού
τῆς ἔστειλα 13 τετραδία, καὶ

στὴν **Πριγκίπισσα Δολόττα** πού
τόσο χάρις ὅταν εἶδ' ἐν αἰνιγ-
μᾷ τῆς, καὶ σ' ὅν **Ντόριαν** πού
δὲν θέλει νὰ συμφωνήσῃς, γιὰτί
μὴ τὴ λέξῃ δικηγόρος; καὶ ὁ ἐγγονεῖ
δ' ἐκεῖ ἐννοεῖται μὲ τὴ λέξῃ νο-
μικὴ ἢ νομομαθῆς ἐπιστήμων—καὶ
στὴν **Μυρολουστὴν** πού χάρις τό-
σο γιὰ τὸ Πέ ταθλο. Ἀλλὰ, τόσο
μόνον. Περισοῦρα δὲν μὴ ἐκν-
γράφω.

Ῥαίνας Ἐπιστολὰς μου ἔ-
στειλαν αὐτὴν τὴν ἐδομάδα καὶ οἱ
ἐξῆς: **Ταταρίνος, Νέμεσις, Ἀν-
τινία, Ἀμύλια, Φοιτητὴς, Κα-
λαμιά, Μαράντα, Γόρδιος Δε-
σμός, Ἀνδραγαθία, Θαλασσινὴ,
Δεμονάδης, Τρελὴ Πεταλου-
δίτσα, Ἀκούριος Ρολοῖ, Ἐ-
λῆ, Ἐνδοξο Σούλι, Σμυρνο-
τάκι, Ἀδούρα, Ἐστασία Ὑβό-
νη, Μπόρα, Ἡρα, Ἀλεξανδρί-
νὸ Διαπλάσσοπουλο, Μανντόφ,
Σγουρομάλλη, Πορφυρογέννη-
τη, Ἀδρα τοῦ Εὐδείου, Ὑπερ-
Πατρίδος, Αἰγυπτιοπούλα, Νέ-
μισσος, Νιαγάρας καὶ Ροζίτα.**
—Ἐστειλέσαι τίς παραγραφὰς των
καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ
των λόγια. Στὸ ἐρχόμενο, ἐλπίζω,
θὰ τοὺς ἀπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Τὰ κομμάτια πού ἔχω λάβει γιὰ
τὴν Α' καὶ τὴ Β' Τριμηλία τοῦ
1928 εἶναι τόσο πολλὰ, ὅτε θά-
ταν ἀδύνατον νὰ μὴ λήσω λεπτομε-
ρῶς γιὰ καθένα πού ἀπορρίπτεται.
Πρέπει ὅμως νὰ ἐξηγήσω του-
λάχιστον, γιὰ νὰ μὴ περιμένουν οἱ
ἐκδιδόμενοι ὅθι θὰ δημοσιευ-
θῶν αὐτὰ, καὶ γιὰ νὰ ἐοικασ-
σιν νὰ μὴ σ' εἶναι ἀργότερα ἄλλα
καλύτερα. Λοιπὸν,

Ἀπορρίπτονται: «Ἀνοξιά-
τικαὶ νύχτες» τῆς **Δικηγορίας**
(κοινὸ) ἐνὸ κομμάτι τοῦ **Σαρ-
δανάπαλου** πού νομίζω ὅτι μὴ
τὰ εἶναι ἐκτενέστερα καὶ τὸ ἕνα
μάλιστα δημοσιεύθηκε «Σκέψεις»
τῆς **Νεμέσως** (ἀρκετῶς τῆς ἐδη-
μοσιεύσας) «Μονολόγος παιδιοῦ»
τοῦ **Ἑλλ.** Ἰδε ὁδὸς (ἀ-εγνος)
«Φαῖναι ἢ μὴ» τῆς **Ἀρτέμιδος**
(κοινὸ) «Μία τραγωδία» τῆς
Πριγκίπισσας Ραπακῆς (ὑπερ-
πρὸς τὸν) «Τὸ βόλεϊ» τοῦ **Γιού-
λη Ἀνθ.** «Ἡ Τρίτα» τῆς **Δεσφῆς**
Φουσανέλλας (ἐντελὸς ὅμοιον μὲ
ἄλλο πού δημοσιεύσας) «Ὁ τυφλὸς
τραγουδιστής» τοῦ **Πιτσιρίκου**
τοῦ Ἀγγινίου. «Τὴν γράφω»
τοῦ **Δρόσου Χλόη**. «Σ' ἢν ἀπλά-
σι» τοῦ ἴδιου. «Ἡ εἰκόνα τοῦ βι-
βλίου μου» τῆς **Δουλοῦντας**.
«Μέσας στὰ ἔλματα» τοῦ **Σερβόρη**
(καλὰ τὰ θέματα ὅλων αὐτῶν, ἀλ-
λὰ ἄνευ γράμματος) «Ὁρραφὸς»
τοῦ **Δημ. Καπογιαννῆ** (ἐκτε-
νέστερα, ὑπερπρὸς τὸ μέτρο, καὶ δὲν
βλέπω ψευδώνυμον ἀπὸ κατωῦ)
«Τὸ χρυσὸν» τοῦ **Γορδίου Δεσμοῦ**
(ἀνεπὶ τὴν) «25ῃ Μαρτίου» τῆς
Λάχης, «Ἐλλήνας Αἰχμαλώτος»
τῆς ἴδης. «Τὸ καλὸ σκυλὶ» τοῦ
Ἀστέρος τοῦ Αἰγαίου. Ἀπὸ παι-
διῶν τοῦ **Ἑθνικοῦ Ὑμνου** «Πρω-
τοχρονία» τῆς **Φρασκουῆς** (δλ'
αὐτὰ ἀνεπὶ τὴν ἀνεπὶ τὴν) «Ἡ
μικρὴ Λόλα» τοῦ **Γιού τῆς Φαι-
δύμης** (ἢ διασκευὴ δὲν εἶναι κα-
κὴ) ἀλλ' ἀφ' οὗ ὅπως δὲν ἔδωκε

